


DRUKWERK

ma-ai bode



1986 nummer 3

Redactie
Zeskant 159
6412 DW Heerlen


maastrichtse aikido vereniging ma ai

- Redactioneel	1
- Enkele bestuursberichten	2
- Een Aikido-club(je), Floyd Rudolf	3
- Haiku	4
- Konkurrentie, Ad van Dun	5
- Een zacht antwoord, Terry Dobson	7
- Wegimont 1986, Ans Schutte	10
- Haiku, Heleen Franken	12
- Aikido en de japanse kultuur, Wim Heijnen	12
- Aikido van maandag tot en met zaterdag	17
- Haiku, Heleen Franken	17
- Citaat	18
- Mededelingen	19
- Adressen en lestijden van andere dojo's, stages in de maanden oktober t/m december	20

Ma-Ai bode

De Ma-Ai bode is het clubblad van de Maastrichtse aikido-vereniging Ma-Ai. Het verschijnt vier keer per jaar. Voor niet-leden is het blad verkrijgbaar tegen betaling van f. 2,50. Opgave bij de redactie.

Redactie

Ans Schutte en Wim Heijnen
Zeskant 159
6412 DW Heerlen

Copij

Copij voor de Ma-Ai bode van december svp. inleveren voor 30 november.



Beste aikidoka's,



合氣道

Op het ogenblik dat wij dit schrijven, genieten we volop van de zachte herfst met z'n prachtige kleuren. De trainingen zijn weer een volle maand aan de gang en de eerste herfststages zijn weer in zicht.

Het samenstellen van de Ma-Ai bode heeft ons wat meer moeite gekost dan de andere keren. De vaste rubrieken zijn weer gevuld, ook zijn ons enkele stukjes spontaan toegezonden; maar toch hebben we het idee dat de inhoud van de Ma-Ai bode teveel bepaald wordt door ons tweeën. Om te voorkomen dat de periodiek een te eenzijdig gezicht krijgt, zouden we de redactie met twee mensen willen uitbreiden. Zo voorkomen we in elk geval dat de bron van inspiratie opdroogt. Als het je iets lijkt, meld je dan even, dan kunnen we nadere afspraken maken.

In dit herfstnummer is weer een verslag van de zomerstage in Wegimont opgenomen. Tijdens deze stage deed Sugano-sensei een belangrijke mededeling. In de lente van het volgende jaar vestigt hij zich in New York. Dit betekent dat we een goed leraar zullen verliezen. We hopen dat z'n opvolger ons net zo kan inspireren.

Verder kunnen we dit keer meer lezen over de aikido-vereniging i.o. in Geleen. Floyd vraagt in dit artikel om ideeën voor een geschikte club-naam. Deze moet beginnen met de letters GE. Dit voorwoord willen we afsluiten met onze suggestie: 'Genshin'. Genshin betekent: vermogen om te pareren of een aanval te voorvoelen, een soort intuïtie of waarschuwing dus.

de redactie

Enkele bestuursberichten

De laatste tijd is door een aantal bestuursleden nogal wat tijd gestopt in het zoeken van een andere dojo. De reden hiervan is niet dat er problemen zouden zijn met het City-Centrum, veel meer bestaat de behoefte om te beschikken over een eigen, permanente ruimte. De zaal welke we nu gebruiken is nu eenmaal voor meerdere groepen en activiteiten bestemd, zodat weinig of geen mogelijkheid bestaat de zaal op een wat persoonlijke wijze aan te kleden en in te richten. Bovendien zitten we met het gegeven dat voor en na elke les de matten moeten worden gelegd en opgeruimd, is de douche-voorziening niet helemaal optimaal en zou mogelijk het 'after-les gebeuren' aan de eigen kas ten goede kunnen komen. Daarnaast zou in een eigen dojo de oefenmogelijkheid kunnen worden uitgebreid.

Binnen het beschikbare budget is gezocht naar alternatieven, maar tot op heden heeft dat alleen nog maar geleid tot ruimten welke in principe geschikt zouden kunnen zijn, maar die ver buiten de binnenstad zijn gelegen. Navraag bij een groot aantal leden leert dat dit niet wenselijk wordt geacht. Het bestuur deelt die mening ten volle. Bekeken zijn de ruimten op de St. Pietersberg (in een van de daar liggende hoeven) en in Malberg (een leegstaand schooltje met gym-zaal). Andere ruimten waren onbetaalbaar of hadden reeds een nieuwe bestemming. We houden onze ogen en oren echter wijd open, bovendien lopen nog een aantal akties welke mogelijk nog tot resultaat kunnen leiden.

Een tweede te vermelden ontwikkeling is dat er vanaf 7 oktober de mogelijkheid bestaat om elke dinsdag van 12.00 u. tot 13.30 u. in het City-Centrum aikido te beoefenen. Dit betekent (met de trainingsmogelijkheden in Geleen en in Brunssum) dat we van maandag tot en met zaterdag kunnen oefenen.

Het bestuur

Een Aikido-club(je)

Hè-hè, de wereldstad Geleen heeft eindelijk een Aikido-club, maar ja, beter laat dan nooit.

Onze eerste demonstratie hebben we ook al achter de rug. Dat was voor de meesten van ons een lichamelijke beproeving, want het grootste gedeelte van de oh zo weinige matten waren verdwenen -ze bleken uitgeleend te zijn voor een plaatselijke zelfverdedigings cursus - zodat sommigen van ons op de pas met was geboende vloer moesten aikido'en. Zijn de hakama's weer schoon? Dan blijkt ook pas dat de door ons zelf alom hooggeprezen ukemi's niet soepel en kreunloos zijn; nou ja, vergissen is menselijk. Maar al met al was het een zeer geslaagde demonstratie met een aandachtsvol geluidloos publiek.



Een voor ons allemaal leuke verrassing waren de onverwachte lessen van Jos Vanroy (helemaal uit België!). Het waren prettige humorvolle interessante leerzame (etc.) lessen. Vooral de bierdrinkers onder ons konden hier hun hart ophalen. Om misverstanden te voorkomen, hiermee bevelen we de wijze waarop Jos, zeer plastisch, een kokyogage-oefening demonstreerde. Hopelijk komt Jos, of een andere gastleraar in de toekomst vaker naar onze gerief-

lijke dojo.

Och ja, tussen haakjes, weten jullie toevallig een gepaste naam voor onze Aikido-club? De naam moet met de letters GE beginnen (vraag alstublieft niet waarom!). Eventuele reacties kunnen jullie opsturen naar de redactie. Bij voorbaat danken wij jullie zeer hartelijk voor de te verwachten spirituele ingevingen.

Zo, dat was het dan, hoïe,

Floyd
GE....?

P.S. We zijn een serieuze Aikido-club in oprichting.

Aki

秋

Zo'n grote dauwdrop!
een mier blijft ervoor stilstaan,
geheel verbijsterd.

Bōsha

(herfst)

(uit: 'Haiku, een jonge maan'
door J. van Tooren)

Konkurrentie

Onlangs was ik getuige van een roeiwedstrijd: zes mensen die elk op een eigen manier het uiterste van zichzelf vergden. Tijdens een close-up van een van de deelnemers werd me duidelijk welk dwaas idee een wedstrijd eigenlijk is. Je zag dat de man in kwestie met het gegeven materiaal en in de gegeven omstandigheden niet meer kón doen dan hij deed: zijn best. En dat was voldoende om hem op datzelfde moment alle waardigheid te geven die hem toekwam voor de kwaliteit van zijn inspanning. Winst of verlies deden hier niet ter zake.



Nu is een dergelijke vorm van konkurrentie nog een vrij onschuldige, want zij is gebonden aan strikte regels en er staat niet al te veel op het spel. Maar het principe: een ander beschouwen als bedreiging en jezelf ten koste van die ander bevestigen, is onmenselijk en onvruchtbaar. Alles wat het eventueel oplevert kan alleen maar opgaan aan zelfzuchtig verteren. Het feit dat het profijtbegin- sel een zo vergaande en grootschalige betekenis heeft gekregen, is tekenend voor de armoe of liever de een- zijdigheid van onze samenleving.

De enige noodgedwongen konkurrent die me nu voor de geest komt, ben ikzelf; daar heb ik dagelijks mee te maken, ik loop hem op de vreemdste momenten tegen het lijf of hij valt me lastig met wensen en willekeur.

Maar dan nóg: je vraagt je af wat er voor ons tweetjes op het spel staat. Konkurrenten streven om het hardst en het voordeligst naar eenzelfde doel, waar ik alleen maar "vrede" wil. En ik heb het gevoel dat "mijn konkurrent" van dat doel niet zo zediend is.

Stel je eens voor: iedereen - elke willekeurige voorbijganger dus - doet Aikido (of beoefent een budo-vorm, of volgt een Weg). Dat is niet zo moeilijk want in werkelijkheid is dat natuurlijk ook zo; iedereen wordt ergens door beziend. We moeten alleen onze ideeëndrempel wat verlagen en de dojo-gedachte vergroten (zoals Suganuma-sensei in een interview zegt: "Het leven van alledag is mijn dojo"). Ieder is zo op zijn of haar manier in een of andere dojo bezig een zekere orde te scheppen, perspektief te zoeken, een verhouding te vinden met zichzelf en met zijn of haar omgeving. Waar is daar nog plaats voor concurrentie en afgunst, en zelfzuchtigheid, vooringenomenheid en zo voorts? Zou je het in je hoofd halen om een ander die zo hard bezig is met oefenen, te storen met jouw eigen behoeften en bedenksels? Ik denk dat mededogen, voeling en respekt vanzelf en natuurlijk voortkomen uit een belangeloos hart.

Ad van Dun



Een zacht antwoord

Rammelend en ratelend reed de trein door de voorsteden van Tokio. Het was een lome lentemiddag. Onze wagen was betrekkelijk leeg, wat huisvrouwen met hun kinderen, wat oude mensen die gingen winkelen. Ik staarde afwezig naar de grauwe huizen en stoffige heggetjes. De trein reed een station binnen en de deuren gingen open. Plotseeling werd de middagrust verscheurd door een man die heftig, amper verstaanbare vloeken uitbraakte. De man wankelde onze wagon binnen. Hij droeg werkmanskleren en hij was groot, dronken en vuil. Schreeuwend haalde hij uit naar een vrouw met een baby. De klap kwam zo hard aan dat ze bij een ouder echtpaar op de schoot belandde. Het was een wonder dat de baby ongedeerd bleef. In panische angst schoten de twee oude mensen overeind en haastten zich naar het uiteinde van de wagon. De arbeider wilde de oude vrouw een trap na geven, maar miste terwijl ze haastig een veilig heenkomen zocht. Dat maakte de dronkenman zo woedend dat hij de metalen stang in het midden van de wagon greep en probeerde die uit zijn metalen sokkel te wringen. Ik zag dat hij in een van zijn handen een bloedende snee had. Met een schok zette de trein zich weer in beweging. De passagiers waren verstijfd van angst. Ik stond op.

Ik was jong, zo'n twintig jaar en aardig in vorm. Ik had de laatste drie jaar bijna dagelijks zo'n acht uur aikidotraining gedaan. Ik hield van de gevechtsworpen en worstelen. Ik vond dat ik keihard was. Het probleem was alleen dat ik mijn vechtkunst nog nooit in een echt gevecht had beproefd. Het was beoefenaars van aikido niet toegestaan te vechten. "Aikido is de kunst van de verzoening" hield mijn leraar ons telkens weer voor. "Wie wil vechten heeft zijn band met het universum verbroken. Zodra je probeert over de mensen te heersen ben je verslagen. Wij leren conflicten op te lossen, niet conflicten te beginnen." Ik luisterde naar zijn woorden. Ik deed mijn best. Ik ging zelfs zover dat ik de straat overstak om

de chimpira te ontlopen, de flipperpunten die rondhingen bij de stations. Mij eigen verdraagzaamheid verrukte me. Ik voelde me gehard en heilig. Maar in mijn hart zocht ik een goede gelegenheid om onschuldigen te redden door schuldigen te vernietigen.

Dit is het! zei ik tegen mezelf terwijl ik overeind kwam. Er zijn mensen in gevaar. Als ik hier niet snel ingrijp gebeuren er ongelukken. De dronkenman zag me opstaan en nam de kans waar om zijn woede op iemand te richten. "Ah!" brulde hij. "Een vreemdeling! Jij moet een lesje hebben in Japanse manieren!" Ik hield me losjes vast aan de lus boven mijn hoofd en zond hem een lange afwijzende blik vol afkeer toe. Ik ging deze pummel in elkaar slaan, maar het was aan hem om de eerste stap te doen. Hij moest kwaad zijn, dus tuitte ik mijn lippen en wierp hem een onbeschaamde kus toe. "Goed zo" schreeuwde hij. "Jij gaat een lesje krijgen". Hij spande zijn spieren om zich op me te storten.



Een fractie van een seconde voor hij in beweging kwam riep iemand "Hee!" Het was oorverscheurend luid. Ik herinner me de vreemde blije, zangerige klank, alsof je met een vriend ijverig naar iets op zoek was geweest en hij het gezochte plotseling had gevonden. "Hee!" Ik draaide linksom; de dronkeman keerde snel naar rechts. We staarden allebei neer op een tengere oude Japanner. Hij moet ver in de zeventig zijn geweest, het heertje dat daar zat in zijn onberispelijke kimono. Hij sloeg geen acht op mij maar straalde verrukt naar de arbeider, alsof hij

een bijzonder, zeer welkom geheim met de man wilde delen. "Oh, dat is heerlijk", zei de oude man, "dat is heerlijk! Weet je, ik ben ook dol op saké. Iedere avond warm ik met mijn vrouw (ze is zesenzeventig weet je) een klein flesje saké op en dan nemen we dat mee de tuin in en dan gaan we zitten op een oude bank. We genieten van de zonsondergang en kijken hoe onze dadelpruim erbij staat. Mijn grootvader heeft die boom nog geplant en we maken ons zorgen of hij zich zal herstellen van die ijzel van de afgelopen winter. Maar onze boom heeft het beter gedaan dan ik had verwacht, zeker als je bedenkt dat de grond niet zo best is. Het geeft echt voldoening dat te zien als we met onze saké naar buiten gaan om van de avond te genieten... zelfs als het regent!" Hij keek met tintelende ogen naar de arbeider op. Terwijl de dronkeman moeizaam de conversatie van de oude man probeerde te volgen, begon zijn gezicht zicht te ontspannen. Zijn vuisten openden zich. "Ja, dat is zo", zei hij. "Ik hou ook van dadelpruimen..." Zijn stem stierf weg. "Ja", zei de oude man glimlachend, "en ik weet zeker dat je een pracht van een vrouw hebt" "Nee", antwoordde de arbeider. "Mijn vrouw is dood". Heel zachtjes, meezwaaiend met de beweging van de trein begon de grote man te snikken. "Ik heb geen vrouw, ik heb geen huis, ik heb geen werk, ik schaam me zo". Tranen rolden langs zijn wangen, een vlaag van wanhoop golfde door hem heen.

Nu was het mijn beurt. Terwijl ik daar zo stond in mijn schoongeboende jeugdige onschuld, mijn strijdbare deugdzaamheid, voelde ik me plotseling smeriger dan hij was. Toen liep de trein mijn



station binnen. De deuren gingen open. Ik hoorde de oude man vol medeleven met zijn tong klakken. "Tjonge, tjonge" zei hij "dat is inderdaad beroerd. Kom naast me zitten en vertel me er alles van". Ik keek om voor een laatste blik. De kerel lag nu languit op de bank, met zijn hoofd op de schoot van de oude man. Zachtjes streelde de oude man het smerige, vastgeklitte haar. Terwijl de trein het station uit reed ging ik op een bank zitten. Wat ik met spierkracht had willen doen, was bereikt met een vriendelijk woord. Ik had zojuist een demonstratie van aikido gezien en de essentie ervan was liefde. Ik zou de kunst moeten gaan beoefenen vanuit een totaal andere mentaliteit. Het zou nog lang duren voordat ik kon spreken over de oplossing van conflicten.

Tekst van Terry Dobson uit Flash 1983, nummer 9.



WEGIMONT 1986

De eerste training op zaterdagmiddag was nog wat onwennig. Het tempo lag zeer hoog en de wat stijve spieren maakten het er niet gemakkelijker op. Iedereen was nat van het zweet en velen konden het konditioneel nauwelijks bolwerken. Maar na afloop was er de voldoening dat het luie vakantie-zweet er weer een beetje uit was. De daarop volgende trainingen waren iets rustiger. Dan denk je dat de konditie toch wel meevalt.

De meest aangename trainingen waren voor mij de vroege ochtendtrainingen die op maandag begonnen: op een voor mij ongebruikelijke tijd opstaan (om 6 uur), gelijk in

het pak schieten en de hakama aan, om dan in een grijze schemerige wereld met de stroom van andere aikidoka's mee te lopen in de richting van de tent, waar de trainingen plaatsvonden. Op de mat verzamelden zich dan druppelsgewijs vele bekende en onbekende aikidoka's. Het had iets knus, ondanks de koude en ondanks de vochtige klamme mat.

Maandagochtend was heel mooi. Vlak voor het begin van de les konden we vanuit onze seiza-houding genieten van de zonsopgang (concentratie-factor: 0; foei!): Een prachtige grote ronde rode bal verscheen achter de kamiza. Menig aikidoka zocht bij de warming-up oefeningen een speciale plek op de mat, waar hij/zij zich kon koesteren in de eerste zonnestralen.

De warming-up was elke morgen hetzelfde zodat je die bijna slapende kon doen, tot het moment waarop de roeioefening begon. De gezamenlijke kiai zorgde ervoor dat je echt wakker werd. Ik moet zeggen dat ik 's ochtends ontzettend stijf was. Bij bepaalde oefeningen, bijvoorbeeld bij het achteroverbuigen, had ik daar veel last van. Desondanks bevielen die vroege ochtendtrainingen mij uitstekend.

Wim vroeg aan Sugano-sensei waarom die ochtendtrainingen zo vroeg begonnen; was het niet nadelig voor het opnemen van de lesstof wanneer je slaperig op de mat stond? Sugano-sensei gaf de voorkeur aan het vroege tijdstip juist omdat je daarvan het meest opsteekt. Omdat het moeizamer gaat, moet je veel beter opletten en nauwkeuriger werken. Onbewust steek je dan meer van de les op.

Na een weeklang 's morgens en 's avonds op de mat te hebben gestaan (overigens was het 's avonds in de kantine héél gezellig), voelde ik me heerlijk ontspannen. Boordevol energie fietste ik met Wim terug naar Heerlen. De gedachte aan een eigen dojo waar ik 's morgens zou

kunnen trainen voordat ik naar mijn werk ga, achtervolgde me nog een hele tijd.

Ans Schutte

In wit en zwart kleed
gaan aikidoka tentwaarts
voor hun levensles.

Heleen Franken

Aikido en de japanse cultuur

Veel aikidoka's houden zich op de een of andere manier bezig met Japan, de een met de literatuur, de ander met de taal, de geschiedenis of met de japanse levensfilosofie. Heeft een aikidoka het eigenlijk nodig om meer van Japan te weten? Deze vraag werd in 'Dojo' 1 en 2 voorgelegd aan Sugano-sensei en Tamura-sensei. De laatste was de mening toegedaan dat kennis van de japanse cultuur ons kan helpen om Aikido beter te begrijpen. Volgens Sugano-sensei daarentegen is Aikido een universele oefening die niet vastzit aan een bepaalde cultuur en dus is kennis omtrent Japan geen noodzakelijke voorwaarde om een goed aikidoka te zijn.

Ik ben geneigd om met Tamura's gedachtengang mee te gaan. Kennis van de japanse cultuur zal licht kunnen werpen op de vaak wat ontoegankelijke begrippen die in Aikido gebruikt worden, zoals 'kokyū'. Maar wat nog belangrijker is, in Japan (en in andere culturen) wordt aan begrippen en termen die ook wij hier kennen, vaak een andere inhoud gegeven. Neem nu een begrip als competitie. Wanneer wij in de westerse wereld over competitie spreken denken we in de eerste plaats aan winnen of verliezen, of we het nu over sport hebben of over onze maatschappelijke carrière. Met andere woorden het eindresultaat is belangrijk. Wanneer Tamura-sensei het daarentegen over competitie heeft (zie Ma-Ai bode 1 en 2, 1986) spreekt hij over twee aspecten die aan deze term vastzitten, een positief en een negatief. Het positieve aspect is, dat competitie een goede oefening kan zijn om een grondige kennis te verwerven van onze eigen goede en slechte eigenschappen. Het negatieve aspect aan competitie is dat we als enige doel voor ogen hebben te winnen, zonder ons er om te bekommeren waar dat winnen toe dient.

Het zoeken naar het 'zelf', het bijschaven van de eigen persoonlijkheid is iets wat in de japanse cultuur op vele manieren tot uitdrukking komt: binnen de krijgskunsten, de theeceremonie, de calligrafie of binnen de levensfilosofie. Een logisch gevolg is, dat in een cultuur waar het zoeken naar het 'zelf' zo wordt gewaardeerd, ook competitie een andere plaats inneemt dan bij ons, waar meer de uiterlijke dingen van het leven centraal staan. We zien dan ook dat in het Westen dit positieve aspect van competitie nagenoeg geheel verwaarloosd wordt. Wanneer wij dan ook spreken over competitie in Aikido dan hebben we het over winnen of verliezen, met andere woorden over iets dat niet eigen is aan de bakermat van Aikido: de japanse cultuur.

Wanneer er aikidoka's zijn die het jammer vinden dat we niet aan competitie doen, dienen zij te bedenken dat,

wanneer zij het Aikido oorspronkelijk willen laten, zij hun begrip met betrekking tot competitie moeten aanpassen. Dat wil zeggen dat ze de positieve zijde van competitie moeten laten overheersen ten koste van de negatieve. Of wanneer zij zich van het eenzijdige westerse begrip bedienen, dan moeten zij zich realiseren dat ze van Aikido iets geheel anders maken.

Tot dit inzicht kunnen we mijns inziens slechts komen, als we ons wat meer verdiepen in de achtergronden van Aikido en dus in de japanse cultuur.

THE
Chrysanthemum
and the
Sword

Patterns of Japanese Culture

by
RUTH
BENEDICT

Degenen die zich willen verdiepen in de japanse cultuur kan ik het boek van de antropologe Ruth Benedict aanbevelen: "The chrysanthemum and the sword". Zij heeft in opdracht van de Amerikaanse regering aan het einde van de Tweede Wereldoorlog een studie gedaan naar de japanse manier van leven. De regering wilde erachter komen hoe de Japanners zich als verliezers na WO II zouden gedragen. Aangezien Benedict niet naar Japan kon gaan om aldaar het onderzoek te verrichten, moest ze haar informatie halen uit gesprekken met in Amerika wonende Japanners, uit eerder gemaakte studies, japanse films, kranten e.d.

Benedict maakt een analyse van de japanse persoonlijkheid en kijkt hoe die in verband gebracht kan worden met de sterke hiërarchie in de japanse samenleving, zoals die

zich in de loop van de tijd heeft ontwikkeld. Deze hiërarchie houdt in dat iedereen in Japan een bepaalde (hoge of lage) plaats inneemt binnen de maatschappelijke rangorde. In de feodale tijd was er reeds sprake van een zeer sterke gelaagdheid. Van laag naar hoog konden de volgende maatschappelijke groepen onderscheiden worden: eta's (de paria's van Japan), handelslieden, handwerkslieden, boeren, samoerai, daimyo, shogun, keizer. Ook binnen het gezin, de 2 sexen en de verschillende leeftijdsgroepen kende men een zeer strakke rangorde. Iedereen in deze maatschappij kende zijn plaats en kende zijn verplichtingen ten opzichte van de meerdere en ten aanzien van de ondergeschikten. Hoewel de maatschappelijke verhoudingen in Japan sinds de Middeleeuwen gewijzigd zijn, is de hiërarchische indeling van de maatschappij niet verdwenen, evenmin als de verplichtingen ertussen.

Benedict gaat in haar boek uitgebreid in op de vele verplichtingen, waardoor de Japanners aan elkaar en met elkaar verbonden zijn. Ze kennen verplichtingen ten opzichte van de keizer, hun familie, hun voorouders, hun generatiegenoten en ten opzichte van zichzelf. Voor elke 'soort' van verplichting wordt een andere benaming gebruikt: bijvoorbeeld 'chu' is de plicht ten opzichte van de keizer, de wet en Japan; 'ko' is de verplichting ten opzichte van de ouders en voorouders (B. heeft alle benamingen op pag. 116 in schema gebracht).

Terenover deze verplichtingen staan de menselijke gevoelens, met andere woorden de persoonlijke sfeer. Men kan hier denken aan de vele fysieke genoegens (eten, drinken, slapen, bedrijven der liefde e.d.) die in Japan zeer ver ontwikkeld zijn. Hoewel deze genoegens een belangrijke plaats innemen mogen ze niet doordringen in de serieuzere aangelegenheden van het leven, waarbinnen de verplichtingen een centrale rol innemen. Deze verplichtingen drukken zeer zwaar op het persoonlijke leven van de Japanners. Individualiteit zoals die zich in westerse landen heeft ontwikkeld vinden we (althans in het Japan van

vlak na de oorlog) er dan ook niet terug. Benedict gaat nog op andere aspecten in van de japanse samenleving (onder andere op zelf-discipline, de opvoeding van kinderen en ook op competitie, pag. 152-156), maar bij elk onderwerp staan de verplichtingen ten aanzien van anderen centraal.

Het boek is voor het eerst gepubliceerd in 1946, dus een aantal zaken zullen wellicht verouderd zijn. Toch geeft het een goed beeld van de gekompliceerdheid van de japanse maatschappij. Als je aan het (in het Engels geschreven) boek begint moet je wel enig doorzettingsvermogen hebben en wetenschappelijke interesses; anders bijt je er waarschijnlijk reeds na de eerste pagina's de tanden op stuk.

The chrysanthemum and the sword. Ruth Benedict.
New American Library, New York 1974. Prijs ± f. 30,-

Wim Heijnen.



GEFELICITEERD !!!

Geslaagd voor de eerste kyu:

Wilma Hendriks
Harry Drissen
Jef Deckers
Sanae Schrijver

Aikido, van maandag tot en met zaterdag

Maandag	20.00 - 21.30	Maastricht (Ma-Ai)
Dinsdag	12.00 - 13.30	Maastricht (Ma-Ai)
Woensdag	19.30 - 20.30 20.30 - 21.30	Maastricht (Ma-Ai) Maastricht (Ma-Ai) voor gevorderden
Donderdag	20.00 - 21.30	Geleen (Ge....)
Vrijdag	14.30 - 16.00 16.00 - 17.30	Maastricht (Ma-Ai) Maastricht (Ma-Ai) voor kinderen
Zaterdag	10.00 - 11.30	Brunssum (Bumon)

Wie lid is van Ma-Ai, Bumon of Geleen kan kosteloos bij beide andere clubs trainen.

Het ritselt weer eens:
ook muisjes krijgen het koud
zo'n herfstige dag



Heleen Franken

合氣道

"Wanneer het een mens is gelukt tot een vorm te komen, hetzij in zichzelf, in zijn werk of zijn leven, waar hij zich misschien lang voor heeft ingespannen, dan kan hem maar één ongeluk overkomen: dat het lot hem veroorlooft, bij het resultaat te blijven staan. Als het lot hem goedgezind is, dan slaat het hem het geworden, eer het zich vastzet en verhardt, weer uit de hand. Dit te doen, tijdens de oefening, is zaak van de ervaren leraar. Want waar komt het nu eigenlijk op aan? toch niet op het treffen! Bij het leren boogschieten - of bij welke kunst ook - gaat het tenslotte totaal niet om wat er uitkomt, maar om wat er ingaat. Er in, dat wil zeggen in de mens in. Ook het zich oefenen in dienst van een uiterlijke prestatie, beoogt - en dat gaat er ver boven uit - het worden van de innerlijke mens. Wat brengt nu deze innerlijke wording van een mens het meest in gevaar? Het staan blijven in wat geworden is! De mens moet blijven groeien, blijven groeien zonder einde."

Kyudo-Meester Kenran Umeji

Uit: "Hara; het dragende midden van de mens" van K. von Dürckheim.

Mededelingen

Vakantiedata City Centrum

- kerstvakantie 20dec t/m 4 jan;
- carnaval 1 t/m 8 maart;
- koninginnedag 30 april t/m 3 mei.

Bestellingen

Voor het bestellen van jo's bokkens, tanto's, slippers en aikido-pakken kan men zich wenden tot Magda Moulén, Duitse Poort 43B, Maastricht, tel. 043-217995

Ka-Ai-publicaties

1. Folder Aikido;
2. Folder Jeugd-Aikido;
3. Exameneisen Aikido;
4. Exameneisen Jeugd-Aikido "de Zevensprong";
5. Brochure "Achtergronden";
6. Brochure "Aikido-Wegwijs";
7. Tijdschrift "Ka-Ai-bode";
8. Jeugdtijdschrift "de Aikidoos".



LEDENVERGADERING !!!

Op wo. 29 oktober is er een algemene ledenvergadering na het eerste trainingsuur (dus om \pm half negen)

Adressen en lestijden van andere dojo's

<p><u>"Zanshin"</u> De Boeckel, winkelcentrum De Heeg, Maastricht leraar: Giel Essers lestijden: ma. 19.00-20.00u (beginners) 20.00-21.30u do. idem zo. 10.30-12.00u.</p>	<p>leraar: Jean Vranken lestijden: wo. 10.30-12.00[†] 19.30-21.30</p>
<p><u>"Bumon"</u> sportzaal d.d. Terborghstr. (Langenberg Brunssum) leraar: Ad van Dun lestijden: za. 10.00-11.30</p>	

"Jindo"
de KLAS, Kastanjelaan 140,
Hoensbroek,

[†]vrije training

合氣道

Aikido-vereniging i.o.
Vormingscentrum Mixed
Debijestraat 22 Geleen
leraar: Ad van Dun
lestijden: do. 20.00-21.30u

"Samoaerai" Kuringen (België)
bij Hasselt, sporthal, Grote
baan
leraar: Jos Vanroy
lestijden: za. 14.00-15.30u

"Samoaerai" Genk (België)
sportcentrum, Emiel Vandoren-
laan
leraar: Jos Vanroy
lestijden: ma. 20.30-22.00u
wo. 20.30-22.00u

"Samoaerai" Kiewiet (België)
sporthal, Tulpenstraat,
Genk
leraar: Jos Vanroy
lestijden: ma. 18.30-20.00u

"Cog Mosan" Herstal (België)
Centre Sportif F.N. Rue
Emiel Muraille 293
leraar: Dany Leclerre
lestijden: di. 18.30-20.00 u
za. 10.30-12.00 u

Stages in de maanden oktober-december

oktober

5 Pierre Gersedts Born, Sporthal "Het Anker"
(JFN districtsstage)
10.30-15.00 u. (f 6,50)

november

1-2 Sugano-sensei Papendal
za 18.30-20.00 en 20.30-22.00 u.
zo 10.00-11.30 u. (kader)
11.45-13.00 en 14.15-15.45 u.

8 Dany Leclerre Maastricht, City Centrum
14.00-17.00 u. (f 7,50)

8-9 Roinel Hoogvliet
za 17.00-19.00 u.
zo 10.00-12.00 en 13.00-15.00 u.

22-23 Tamura-sensei Amstelveen
10.30-12.00 en 14.00-15.30 u.
(za en zo)

december

6-7 Sugano-sensei Papendal
za 13.00-14.30 en 15.30-17.00 u.
zo 10.00-11.30 u. (kader)
11.45-13.00 en 14.15-15.45 u.

14 Evelyne Behr Jos Vanroy Maastricht, City Centrum
(winterstage)
10.00-12.00 en 13.30-15.30 u.
(f 15,- inclusief soep of thee)

Maastrichtse Aikido-vereniging Ma-Ai

p/a Gilles Doyenstraat 38
6217 PA Maastricht
tel. 043-438426
nr. 85.89.69.246 Spaarbank Limburg (giro 1058180)

Dojo

City Centrum
Capucijnenstraat 43
6211 RP Maastricht

Lestijden

ma. 20.00-21.30u. (volwassenen, beginners en gevorderden)
di. 12.00-13.30u. (volwassenen, beginners en gevorderden)
wo. 19.30-20.30u. (volwassenen, beginners en gevorderden)
20.30-21.30u. (volwassenen, gevorderden)
vrij. 14.30-16.00u. (volwassenen, beginners en gevorderden)
16.00-17.30u. (kinderen)

Leraar

Ad van Dun

Bestuur

Ad van Dun, voorzitter
Jan Mohren, secretaris
Harry Drissen, penningmeester
Angela Janssen
Edith Schrijver